

Jag var tio år den gången
Och julen var på väg
Jag önska mej en hund och en resa
Till en söderhavsö
Jag fick min första grammofon
Och en bok av en äventyrsman
Han levde då, nu är han död
Han satte upp en expedition
Och gav sej in i Mato Grosso land
Vidare, vidare uppför Rio das Mortes
Tills han fann
Xavante

Jag var med honom på båten
I djungelns heta fukt
Pirayorna inunder, anacondo
Och jaguaren på stranden
Hela natten in mot juldan
Tills Apoena stod framför oss
Hövding över vildar i dom vilda landen
Nakna med långa bågar
Och pilar genom vit mans hud
Inga smycken, ingen nåd ingen Gud
hos Xavante

Jag kan känna lukten än av nejlika,
Saffran och glögg
Och värmen i huset och tryggheten där
Jag var tio år den gången och snöflingor föll
En juldagsmorgon långt ifrån här
Vi satte kärvar i björken
Och domherrarna kom och åt
Uppför Rio das Mortes styrde Blomberg
I sin ranka, vingliga båt

Nu har jag hela världen i huvudet
Och dom försöker få in ännu mer
Dom flåsar mej i nacken från morgon till kväll
Med sina tungor
Ingen verklighet längre som jag kan lita på
Efter alla lögner som mötts med lögn
Från dom djävlar
Som bara har tomma ord i sina lungor
Jad kunde bara stå där och se på
När klubban föll, jag hade inte råd
Inga smycken, ingen Gud, ingen nåd
Nu är jag en Xavante